

இலக்கியச் சிமிழ்

கவிஞர். கலாநிதி
காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை
நினைவாக.

ஆசிரியர்
நயினை கி. கிருபானந்தா

உங்களுடன் சில வார்த்தைகள்

காலம் என்னும் பெருங்கடலில் அமைக்கப்படும் கலங்கரை விளக்கங்கள் தான் அறிஞர்களுடைய நூல்கள். ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஓடி மறைந்தாலும் மானுட இனத்தின் பயணத்திற்கு வழிகாட்டும் ஆற்றல் பெற்றவை சான்றோர் களுடைய சிந்தனை வண்ணத்தில் உருவான நூல்கள். நூல்களின் வாயிலாகத் தான் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே மறைந்து போன அறிஞர்களின் குரலை இன்றும் கேட்கிறோம். திருவள்ளுவர் திருக்குறளாக, திருமுலர் திருமந்திரமாக, கம்பர் இராமாயணமாக, இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகரமாக, யேசுபிரான் பைபிளாக, நபிகள் நாயகம் திருக்குரானாக, கண்ணபரமாத்மா பகவத்கீதையாக நம்மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறார்கள்.

அணில் கடித்த பழங்கள் சுவையாக இருக்கும். ஏன் என்றால் சுவையானதைத் தேடித்தின்பது அணிலுக்குரிய திறன். இது போல அனுபவம், கல்வி உடைய பெரியோர்கள் கூறும் செய்திகள் அணில் கடித்த பழமாக இருக்கும். உலகின் நல்லறிஞர்கள் - சான்றோர்கள் - அருளாளர்கள் ஆகியோரின் செய்திகளைப் பிழிந்து எதையும் காரணகாரியத்தோடு தருக்கமுறையில் செயல்படுத்துவது நன்று அல்லவா? மாந்தோப்பில் நுழைந்தவன் பழத்தை ரசித்துச் சாப்பிட்டு இன்பம் அடையாமல் மரத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் மண்டையை உடைத்துக்கொள்வது தான் நம்முடைய கதை. அனுபவித்து மகிழ்வதும் அடுத்தவர்க்கு வழங்குவதும் தான் அறிவுடமை.

நயினை கி. கிருபானந்தா

பாரதியின் காணி நிலம்

மகாகவி பாரதியாரின் “காணி நிலம் வேண்டும் பராசக்தி...” பாடலைப் படித்தபொழுது காணி என்றும் நிலம் என்றும் என்ன வித்தியாசம்? காணி வேண்டும் என்றோ அன்றேல் நிலம் வேண்டும் என்றோ பாரதியார் பராசக்தியை வேண்டிப் பாடியிருக்கலாமே. அதை விடுத்து காணி நிலம் வேண்டும் என்று பாடுகிறாரே! ஏன் அப்படிப் பாடுகிறார்?

தமிழ் அகராதியிலே காணி என்பது நில அளவொன்றில் 1/80 பங்கு என்று இருக்கின்றது. அப்படியாயின் 1/80 பங்கு தான் பாரதியாருக்கு தேவையாக இருந்தது. பேராசை இல்லாத புலவன் தான் பாரதி. அந்தப் பாடலில் வரும் அவரது ஆசைகள் அந்தக் காணி நிலத்திலே அமையக்கூடியதாக இல்லையே

“தூணியே அழகியதாய் - நன்மாடங்கள்

துய்ய நிறத்தினவாய் - அந்தக்

காணி நிலத்திடையே - ஓர் மாளிகை

கட்டித்தர வேண்டும்! அங்கு

கேணி அருகினிலே - தென்னைமரம்

கீற்றும் இளநீரும்

பத்துப் பன்னிரண்டு - தென்னைமரம்

பக்கத்திலே வேணும்”

இத்தனை ஆசைகளும் சிறிய அளவுள்ள காணி நிலத்தில் அமைக்கவே முடியாதே! அப்படியென்றால்

காணிநிலம் என்று பாரதி குறிப்பிடுவதுதான் என்ன?

காணி என்பதற்கு இன்னொரு பொருள் உண்டு. வழிவழியாக உரிமையாக இருந்து வரும் நிலத்தைக் காணி நிலம் என்று கூறுவது மரபு. இன்னும் உறுதிக்காணி என்றே குறிப்பிடுகின்றோம். உறுதி நிலம் என்று சொல்வதில்லை. பாரதிக்குத் தான் விரும்புபவை அமைய வேண்டிய நிலம் தனது வழி வழியாக உரிமையில் வந்த காணி நிலமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே ஆசை. அப்போது தான் அதை யாரும் அபகரிக்க முடியாது. மற்றவர்களின் தலையீடுகள் இருக்காது. தனது மனவேட்கைப்படியே சுதந்திரமாக தனது ஆசைகளை அங்கே இருந்து அனுபவிக்கலாம். அதனைக் கருதியே காணி நிலம் வேண்டும் என்று பாடினார் பாரதியார்.

குறளையும் குறுக்கியவர்

மிகப்பெரிய கருத்துக்களை குறுகிய இரண்டே வரிகளில் எடுத்துக்கூறிப் புகழ் பெற்றவர் திருவள்ளுவர். ஆனால் ஒளவையார் அதே கருத்தை ஒற்றை வரியிலேயே சிறப்பாகச் சொல்லி சாதனை படைத்துள்ளார்.

“எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு”

- வள்ளுவர்

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்”

- ஒளவையார்

தமிழன் கணக்குப் போட்டு

வாழ்பவனா?

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்” என்றார் தமிழ் மூதாட்டி ஔவையார். தமிழ் மறை தந்த வள்ளுவரோ எழுத்தை விட எண்ணையே பெரிதாக மதித்து “எண்ணென்ப ஏனை எழுத் தென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு” என்றார். இங்கு எழுத்துக்களைச் சொல்லும்போது ஏனோ தானோ என்ற ரீதியில் ஏனை எழுத்தென்ப எனக் கூறி எண்ணின் முக்கியத்துவத்தைத் தெளிவாக்கினார்.

தமிழிலுள்ள பல நூல்களுக்கு எண்களின் பெயர்களே உண்டு. பதினெண் கீழ்க் கணக்கிலே நாலடி - நான் - மணி - நானாற்பது - ஐந்தினை - முப்பால் என்பனவும் கம்பர் பாடிய ஓர் எழுபது ஓட்டக் கூத்தரின் நட்பு எழுபது மற்றும் புறநானூறு அகநானூறு, இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, முத்தொள்ளாயிரம், பயிற்றுப்பத்து இப்படிப் பல நூல்கள் எண்களின் பெயர்களுடன் இருக்கின்றன.

எண்களின் பெயர் சம்பந்தமாக எழுதுவதாயின் அது மிகப்பெரிதாக விரிவடைந்து விடும் என்பதால் இலக்கியத்தில் பெருக்கல் வாய்ப்பாடும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் கந்தபுராணத்தில் “மூவிரு முகங்கள் போற்றி”, “ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க” என ஆறு முகத்தையும் பன்னிரு தோள்களையும் பாடுகிறார். கம்பரும் கணிதவாய்ப்பாட்டைக் கைவிடவில்லை.

இராமரைப் பதினான்கு வருடம் காட்டுக்குப் போகும்படி கூறும் கைகேயி “ஏழிரண்டாண்டில் வாவென்று இயம்பினன் அரசன் என்றான்” என்கிறார்.

அது மட்டுமன்றி கும்பகர்ணன் சாப்பிடும் உணவு பற்றிக் கூறும்போது

“ஆறு நூறு சகடத்தடிகிலும்

நூறு நூறு குடங்களும் நுங்கினான்” என்று அறுநூறு வண்டில் சோறும் பத்தாயிரங் குடங் களும் உண்டதைக் குறிப்பிடுகிறார் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்.

வசை பாடும் காளமேகம் முருகனுக்கும் விநாயகருக்கும் சிலேடையாகப்பாடும்போது

“சென்னிமுக மானுளதாலட சேர்கரமுந் நாலு கையால்” எனப் பாடினார். முருகனுக்கு முந்நாலு பன்னிரண்டு கைகள் விநாயகருக்கோ முன்னால் தூங்கும் கை என்பது இதன் பொருள்.

வெண்பாவிற் புகழேந்தி எனப் புகழப்படும் புகழேந்தியாரும் தமயந்தியின் இரண்டாவது சுயம்வரத்துக்குச் செல்லும் நளன் தேர் செலுத்திய வேகத்தைச் சொல்லும் போது

“மேலாடை வீழ்ந்தது எடுஎன்றான் அவ்வளவின் நாலாறு காதம் நடந்ததே...”

என்றார். இருபத்து நான்கு காதம் என்றால் இருநூற்று நாற்பது மைல்கள் அரசன் தனது அங்க வஸ்திரம் விழுந்து விட்டது எடு என்று கூறற்கிடையில் இருநூற்று நாற்பது மைல்கள் கடந்து விட்டதாம் தேர்.

இளங்கோவடிகளும் தமது சிலப்பதிகாரத்திலே நடந்து களைத்த கண்ணகி கோவலனிடம் “மதுரை மூதூர் இன்னும் எவ்வளவு தூரம்?” என்று கேட்க “ஆறு ஐந்து காதம்” என்று கோவலன் கூறுவதாகக் கூறுகிறார். பட்டினத்தடிகளும் “ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்க மெல்லாம் நொந்து பெற்று” என்றார். இப்படிப் பார்த்தால் தமிழன் கணக்குப் போட்டு வாழ்பவனா?

உப்பிட்டவரை உள்அளவும் நினை

“உப்பிட்டவரை உள்அளவும் நினை” என்பது பழமொழி. உள் அளவும் என்பதை உள்ள அளவும் என்று பலரும் பொருள்கொள்வர். உள்ள அளவும் என்பது உப்பிட்டவர் உள்ள அளவுமா அல்லது அதனை உண்டவர் உள்ள அளவுமா என்பது கேள்விக்குரிய ஒன்று. உப்பிட்டவர் உள்ள அளவும் என்றால் அவரது மனைவி பிள்ளைகளைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லை. உணவு உண்டவர் உள்ள அளவும் என்றால் உணவு உண்டவரின் மனைவி மக்கள் அந்த நன்றியை மறந்து விடுவதா என்ற கேள்வி எழுவது இயல்பே.

“உள் அளவும்” என்பதே சரியான பாடம். இதற்கு ஏனோ வலிந்து உள்ள அளவும் என்று பொருள் கொண்டு விட்டனர். உள் அளவும் என்றால் உண்மையில் உள்ளத்தளவும் என்றே பொருள்படும். வெறும் வார்த்தைகளால் நன்றி பாராட்டுவதாக இல்லாமல் உள்ளத்திலே அந்த நிகழ்ச்சியை நிலை நிறுத்தி நன்றி செலுத்த வேண்டும் என்பது இதன் கருத்து.

இராமன் ஆண்டாலென்ன?

இராவணன் ஆண்டாலென்ன?

“இராமன் ஆண்டாலென்ன? இராவணன் ஆண்டாலென்ன?” என்ற பழமொழி இன்றும் பலரின் உரையாடலில் இடம்பெறுவதைக் காண்கிறோம்.

சில சமயங்களில் இப்பழமொழி நகைச் சுவையாக “இராமன் ஆண்டாலென்ன இராவணன் ஆண்டாலென்ன கூட வந்த குரங்கு ஆண்டாலென்ன!” என்றும் கூறப்படுவது வழக்கம்.

இந்தப் பழமொழியின் அர்த்தம் மிகவும் சுவாரஸ்யமானது. இப்பழமொழி இராமாயண காப்பியத்தின் ஒரு சம்பவத்திலிருந்து தான் ஏற்பட்டது.

இராமனோடு நேருக்கு நேராகச் சந்தித்துப் போர் செய்த இராவணன் படுதோல்வியடைகிறான். எல்லா ஆயுதங்களையும் இழந்து நிற்கிறான். இராமன் அவனை “இன்று போய்ப் போருக்கு நாளை வா” என அனுப்புகிறான்.

பின்பு போரிலே இராவணன் “கும்பிட்டு வாழ்ந்தறியாது கூற்றுவனையும் வெற்றி கொண்ட வலிமை படைத்த” கும்பகர்ணனை இழந்து விடுகிறான். “தானவரைக் கருவறுத்துச் சதமகனைத் தளையிட்டு வான வரைப்பணி கொண்ட...” தனது மகனான இந்திரஜித்தையும் இழந்து விடுகிறான்.

அதனால் இராவணன் தனது இறுதி முயற்சியாகத் தனது முழுப்படைப்பலத்தையும் கொண்டு இராமனை எதிர்க்க முயல்கின்றான்.

தனது ஆணைக் குட்பட்ட அண்டங்கள் அனைத்திலிருந்தும் படை திரட்டுகிறான். தனது ஆட்சிக்கு மூல பலமாக இருக்கும் அனைவரையும் கொண்டு இராமனோடு போர் செய்ய வருகிறான் இராவணன்.

“மூல பல சண்டை” என்று அதற்குப் பெயர் - இராவணனது மூலப்படைகளும் போர்க்களத்துக்கு வந்ததும் இராமனது குரங்குப்படைகள் நிர்மூலமாகச் சிதறி ஓடத் தொடங்குகின்றன. பயந்தோடும் குரங்குகளைத் திரும்ப அழைத்து வருவது பெரும் பாடாகிவிட்டது.

இராவணனது மூலப்படைகளைக் கண்டு சிதறியோடும் குரங்குகளைத் தடுத்து நிறுத்தி அழைத்து வரும்படி அங்கதனை இராமர் அனுப்புகிறார்.

அங்கதன் சென்று குரங்குகளை நிறுத்திப் பயந்தோடுவதற்குக் காரணம் கேட்கிறான். அதற்கு ஒரு குரங்கு காரணம் சொல்கிறது.

முன்பு கும்பகர்ணனோடு போர் செய்து மிகவும் நன்றாக அடிவாங்கி இளைத்துப்போன குரங்கு சொல்கிறது. “யாரைப் பார்த்தாலும் கும்பகர்ணன் போல் இருக்கிறதே. ஒரு கும்பகர்ணனோடு போரிட்டு நாங்கள் பட்டபாடு போதாதா? இத்தனை கும்பகர்ணர்களோடு போரிட எம்மால் இயலுமா?” என்று.

இன்னொரு குரங்கு சொல்கிறது. “இந்த எழுபது வெள்ளம் குரங்குச் சேனையும் அவர்களில் ஒருவன்

தின்னுவதற்கே போதாதே! பின் எப்படி அவர்களோடு போர் புரிவது?" என்று.

ஆற அமர இருந்து வயிறார உண்பதைச் சாப்பிடுதல் என்று சொல்கிறோம். ஏதோ அவசரத்தில் அதை இதை எடுத்துக் கடிப்பதைத் "தின்னுதல்" என்று சொல்வோம். "நொறுக்குத்தீனி தின்னுதல்" என்று கூறுவது ஞாபகம் வருகிறதல்லவா? அதேபோல "எழுபது வெள்ளம் குரங்குச் சேனையும் இராவணனது பக்கத்தில் உள்ள ஒரு வீரன் எட்டிப் பிடித்துக் கடித்துத் தின்னவே போதாது" என்று ஒரு குரங்கு கூறுவது நல்ல நகைச் சுவையாக இருக்கிறது.

"இராம இலக்குவர்கள் உங்களைக் காப்பாற்று வார்கள் பயந்து ஓடவேண்டாம் வந்து அவர்கள் பின்னால் நின்றாலே போதும்" என்று அங்கதன் குரங்குகளை அழைக்கிறான்.

அதற்கு ஒரு குரங்கு சொல்கிறது "அனுமானும் சுக்கிரீவனும் இராம இலக்குவருக்கும் தத்தம் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதே பெரும் கஷ்டமாக இருக்கப்போகிறது. இந்த இலட்சணத்தில் எங்களை எப்படிக் காப்பாற்றப் போகிறார்கள்."

அனுமன் ஆற்றலும் அரசனது ஆற்றலும் இருவர் தனுவின் ஆற்றலும் தம் முயிர்தாங்கவும் சாலா கனியும் காய்களும் உணவுள முழையுள் கரக்க மனிதர் ஆளிலென் இராக்கதர் ஆளிலென் வையம் எமக்கென்ன குறை. போர் செய்ய வேண்டுமென்று எங்களுக்கு என்ன தேவை வந்தது உண்ணுவதற்குக் கனியும் காய்களும் உணவாக எப்போதும் உண்டு.

மறைந்து வாழ்வதற்குக் குகைகள் இருக்கின்றன. மனிதனான இராமன் அரசாண்டாலென்ன? அரக்கனான இராவணன் அரசாண்டாலென்ன? எமக்குத் தேவையான உணவும் உறையுளும் ஆளுபவர்களாலே தரப்படுபவையல்ல அவையார் ஆண்டாலும் எமக்குக் குறைவின்றிக் கிடைக்கும்” என்று கூறுகிறது.

மனிதனான இராமன் இலங்கையை அரசாண்டாலென்ன அரக்கனான இராவணன் இலங்கையை அரசாண்டாலென்ன என்று இலங்கை இராச்சியத்தோடு சிறிதும் சம்பந்தமில்லாத குரங்குகள் கூறிக் கொள்ளலாம். ஆனால் இந்தப் பழமொழியை நாம் கூறிக்கொள்ளலாமா?

பந்திக்கு முந்து படைக்குப் பிந்து

கல்யாண வீடுகளில் அன்னதான வைபவங்களில் நண்பர்களிடையே இரகசியமாகப் பரிமாறப்படும் பொன்மொழி “பந்திக்கு முந்து படைக்குப் பிந்து” என்பதுதான்.

நாம் எதிர்பார்ப்பதற்கு மாறாக அடுத்த பந்திக்கு அதிக நேரம் எடுக்கலாம். உணவின் தரம் குறையலாம். சாம்பார், பாயாசம் போன்றவை வெந்நீராற் பெருக்கப்படலாம். சாப்பாடு கிடைக்காமலும் போய் விடலாம். இவற்றைத் தவிர்ப்பதற்கு ஒரே வழி பந்திக்கு முந்துவதே.

மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும் போது நடைமுறைக்குப் பொருத்தமான அன்றாட வாழ்க்கைக்கு இயைந்த உண்மையொன்றையே இப்பழமொழி உள்ளடக்கியிருப்பதாகத் தோன்றும். ஆனால் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடித்தளத்தையே இது ஆட்டங் காணச் செய்வது புலனாகும்.

“சோறு கண்ட இடம் சொர்க்கம்” என்பது தான் தமிழனின் குறிக்கோளா? நாட்டைக் கைப்பற்றும் நோக்குடன் படையெடுத்துவரும் எதிரியை எதிர்த்துப் போரிட்டு விரட்டி ஓட்டாமல் முதலில் வயிறாரச் சாப்பிடவேண்டும் என்பது தான் தமிழனின் இலட்சியமா? “இல்லை” என்றால் இப்பழமொழிக்கு வேறு ஏதாவது கருத்து இருக்கிறதா? “ஆம்” இது ஒரு பழமொழியன்று என்பதை முதலிலே நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இது ஒரு விடுகதை ஒரு நொடி - பந்திக்கு முந்தும் படைக்குப் பிந்தும் அது எது? என்பது தான். இந்த விடுகதையின் சரியான உருவம். “வலக்கை” என்பது இவ்விடுகதையின்பதில்.

உணவு உண்பதற்காகப் பந்தியில் உட்காருகின்றோம். எமது வலது கை - முன் நோக்கிச் சென்று உணவைப் பிசைந்து வாய்க்குட்போடுகின்றது. அதாவது எமது வலது கை பந்திக்கு முந்துகின்றது.

பழைய காலத்தில் நம் முன்னோர் அம்பும் வில்லும் கொண்டே போரிட்டனர். வில்லை வளைத்து அம்பை நாணிற் பொருத்திப் பின்னோக்கி இழுத்து அம்பை எய்தனர். நாண் இழுக்கப்படும் அளவைப் பொறுத்து

அம்பு வேகத்துடனும் வலிமையுடனும் முன்னே சென்று தன் இலக்கைத் தாக்கும். நாணை இழுப்பது வலக்கையின் வேலை.

படைக்குப் பிந்துவது என்பது இப்படிப்பின்னால் இழுப்பதையே குறிக்கும். பந்திக்கு முந்துவதும் படைக்குப் பிந்துவதும் வலது கைதானே!

விடுகதைகள் மக்கள் மத்தியில் வாய்மொழியாக வழங்கிவருபவை. காலப்போக்கில் சொற்களிலும் அமைப்பிலும் மாறுதல் ஏற்படுவது இயற்கை. இந்த விடுகதைக்கும் இதே கதிதான் நேர்ந்தது என்று கூறி “சாப்பாட்டு ராமர்கள்” என்ற இழி நிலையிலிருந்து தமிழர்களை மீட்டெடுக்கவும் உதவுகின்றதல்லவா?

தமிழறவோம்

பிறமொழிச்சொற்கள் பலவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கும் பணி தொடர்ந்து நடைபெற்றவாறே இருக்கிறது. “போட்டோ” என்கிற பிறமொழிச் சொல்லை முதலில் புகைப்படம் என்றே மொழி பெயர்த்தனர். பின்பு நிழற்படம் என்றனர். இரண்டுமே பொருந்தாது. “போட்டோ” வுக்குப் புகைபுகை நிழலும் தேவையில்லை. ஒளிதான் இன்றியமையாதது.

ஒளியிருந்தால்தானே உருவம் தெரியும். உருவம் தெரிந்தால்தானே அதனைப் பதிவு செய்து கொள்ள முடியும். ஒளியைப் பாய்ச்சி எடுக்கப்படும் படம் ஒளிப்படம் என்பது மிகவும் பொருந்துகிறது அல்லவா? இனி புகைப்படம் - நிழல்படம் என்கிற சொல்லாட்சிகளை ஓரம் கட்டிவிட்டு ஒளிப்படம் என்றே வழங்குவோம்.

குதிரையை விட்டு விடுவோம்

குதிரை வைத்துக் கொள்வோம்

“மண் குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்கவா சொல்கின்றீர்கள்” என்று பலரும் அடிக்கடி குறிப்பிடுவதை நாம் கேட்டு வருகின்றோம்.

ஆற்று நீரில் மண் குதிரை கரைந்து விடும் குதிரையில் உட்கார்ந்திருப்போர் ஆற்று வெள்ளத்தால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு விடுவார்கள் என்பதால் மண் குதிரையை நம்பக் கூடாதென்றால் மரக்குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்கலாமா? இரும்புக்குதிரையை நம்பி இறங்கலாமா?

உண்மையைச் சொல்வதனால் நன்கு பழக்கப்பட்ட உயிர்க் குதிரையைத் தவிர வேறு எவ்விதக் குதிரையையும் நம்பி ஆற்றில் இறங்கக் கூடாது.

அப்படியானால் மண் குதிரையை மட்டுந்தான் நம்ப முடியாது என ஏன் அடிக்கடி குறிப்பிடுகிறார்கள்.

குதிரைக்கும் இந்தத் தொடருக்கும் எவ்விதமான தொடர்புமே இல்லை என்பதை முதலில் நாம் மனதிற் பதித்துக்கொள்வோம்.

ஆற்றில் சில இடங்களில் வண்டல் மண் ஒன்றாகச் சேர்ந்து திரண்டு சிறுசிறுபிட்டியாக இருப்பதுண்டு. இத்தகைய பிட்டிக்குக் “குதிர்” என்ற பெயருண்டு. இந்தப் பிட்டி குதிர் ஒரே இடத்தில் நிரந்தரமாக இருப்பதுமில்லை. உறுதி வாய்ந்ததுமாக இருப்பது மில்லை.

ஆழமான ஆற்றில் இப்பிட்டிகளைக் காணும் சிலர் அவற்றின் மேல் அடி வைத்து நடந்து ஆற்றைக் கடந்து விடலாம் என நினைப்பதுண்டு.

இப்பிட்டிகளிற் காலைப் பதித்தாற்றான் அவை உறுதியற்ற சொரியல் மண்ணாக இருப்பதையும் அதனால் நீரில் அமிழ்ந்து விடும் அபாயம் ஏற்படுவதையும் ஒருவரால் உணரமுடியும்.

நாம் எட்ட நிற்கும் போது நம்பிக்கையை ஊட்டிகிட்ட நெருங்கும்போது தன் சுயரூபத்தைக் காட்டி ஆபத்தை ஏற்படுத்தும் இத்தகைய குதிரை (குதிர்+ஐ)நாம் நம்பவே கூடாது.

ஆகவே பொருத்தமான சந்தர்ப்பங்களை இனிமேல் ஏற்படும்போது இப்படிக்கேளுங்கள் “மண் குதிரை நம்பி ஆற்றில் இறங்கலாமா?”

நட்பு

சேவல் கூவியது “நான் எழும்போது இந்தச் சேவல் எத்தனை பெரிய அன்போடு என்னை வாழ்த்துகிறது” என்று கதிரவன் பூரித்துப் போனான்.

மாலை வந்தது. கதிரவன் மேற்குத் திசையின் மூலையில் கவிழ்ந்தான். சாயும் போது “நான் விழுகின் றேன்.... என்னைத் தாங்க யாருமே வரமாட்டார்களா? என்று ஏங்கினேன்.

சேவலை அவன் எதிர்பார்த்தான். வரவில்லை. விழுந்து கொண்டே கதிரவன் சொன்னான் “எழும் போது தாங்க வருகிறவனெல்லாம் விழும் போது தாங்க வருவதில்லை”

நிலவுக்கு ஒளிக்கலாம்

தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்த தவறு அல்லது குற்றச் செயலால் தமக்கு அவப்பெயர் ஏற்படலாம், ஆபத்து நேரலாம், தண்டனை கிடைக்கலாம் எனப் பயப்படுபவர்கள் காலத்துக்குக் காலம் வாழ்க்கையிலே ஏற்படும் பிரச்சினைகள் சிக்கல்களை எதிர்கொள்ளத் தைரிய மற்றவர்கள் தாம் வாழுமிடத்தை விட்டு விலகி வேறிடங்களுக்குச் சென்று வாழ முயல்வதுண்டு.

இப்படித் தப்பி ஓடுபவர்களைப் பார்த்து “நிலவுக்கு ஒளித்துப் பரதேசம் போகலாமா?” என ஏனையோர் கேட்பதுமுண்டு.

முன்னர் இழைத்த தவறு அல்லது குற்றம் சம்பந்தமான தகவல் புதிய இடத்திற்கும் விரைவிற் பரவி விடும் என்கிருந்தாலும் பிரச்சினைகள் சிக்கல்கள் தோன்றியே தீரும். இருக்குமிடத்திற் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டே எதையும் எதிர்கொள்ள வேண்டும் தப்பி ஓடுவதில் எவ்வித நன்மையும் இல்லை என்பதை வலியுறுத்தவே “நிலவுக்கு ஒளித்துப் பரதேசம் போகலாமா? எனக் கேட்கின்றார்கள்.

நிலவுக்கு ஒளிக்க முடியாது அது எல்லா இடத்திலும் எப்போதும் இருக்கும் அதன் பார்வை அல்லது தாக்கத்திலிருந்து யாருமே விடுபடமுடியாது. என்ற ஒரு கருத்து இங்கே தொனிக்கிறது.

“காற்றைப்போல் எங்கும் என்றும் நிறைந்திருக்கும். சக்தி படைத்ததா நிலவு?” எனக் கேட்கின்றார் ஒரு தமிழன்பர்.

இரவு மட்டுமே நிலவுக்கு உரியது. பூரணையில் மட்டுந்தான் நிலவு இரவு முழுவதும் பூரண ஆட்சி

செலுத்துகின்றது. நிலவு இல்லாத இரவுப் பகுதிகள் பல உள. சில நாடுகளிலே தொடர்ந்து பல இரவுகளில் நிலவு தோன்றுவதே இல்லை. ஆகவே நிலவுக்கு ஒளித்து வாழ முடியாது என்பது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை.

அப்படியானால் இந்தப் பழமொழியின் சரியான வடிவம் என்ன?

தன் செல்வம் செல்வாக்கினால் தன் தவறுகளையும் குற்றங்களையும் ஒருவன் மூடி மறைக்கலாம். எக்கர்லத்திலும் எவ்விதத்திலும் தான் தவறே செய்யவில்லை என்றும் சாதிக்கலாம். சட்டத்தின் பிடியிலிருந்து தப்பலாம். தன்னாற் பாதிக்கப் பட்டவர்களின் எதிர் நடவடிக்கைகளிலிருந்தும் தன்னைக்காத்துக் கொள்ளலாம்.

ஆனால் குற்றம் செய்த அவனுடைய நெஞ்சு குறுகுறுத்துக் கொண்டே இருக்கும்.

வாழிடத்தை சூழலை மாற்றி வெகு தொலைவில் புதிய இடத்தில் புதியவர்கள் மத்தியில் ஒருவன் வாழ்ந்தாலும் “நினைவை” அவனால் அடக்கமுடியாது. அழிக்க முடியாது அது தொடர்ந்தும் அவனைத் துளைத்துத் துன்புறுத்திக் கொண்டே இருக்கும்.

நிலவுக்கு ஒளிக்கலாம் “ஆனால் நினைவுக்கு ஒளிக்க முடியாது” ஆகவே “நினைவுக்கு ஒளித்துப் பரதேசம் போகலாமா? என்பது தான் சரியான வடிவம்” என்கின்றார் இத்தமிழன்பர்.

தமிழறிஞர்கள் அனுபவம் மிக்கவர்கள் சிந்திப்பார்களாக?

பேயின் பேராசை

சயங்கொண்டார் பாடிய தனது நூலாகிய கலிங்கத்துப் பரணியிலே, கலிங்கத்துப் போர் முடிவுற்றபின் போர்க்களத்தைப் பார்ப்பதற்காகப் பேய்கள் வருகின்றன. அடக்கமுடியாதபசி பேய்கள் வாட்டி எடுக்கின்றது. சில பேய்கள் பசி தாங்க மாட்டாமல் தமது நாக்கில் பாதியும் உதடுகளில் பாதியும் தின்று ஒறுவாயாகின்றன.

இத்தனை பசியில் போர்க்களத்துக்கு வந்த பேய்களை அவர்களின் தலைவியான “காளி” கூழ்காய்ச்சிக் குடித்து பசியைத் தீர்க்கும்படி கட்டளையிடுகிறாள்.

போர்க்களத்தில் கிடைக்கும் பல்லு ஊன் போன்ற பல பொருட்களைக் கொண்டு கூழ் காய்ச்சல் நடைபெறுகிறது. கூழ் குடித்துக்கொண்டிருக்கும் போது ஒரு பேய்க்கு பிரம்மாமேல் கோபம் வருகிறது. மிகவும் சுவையாக இருக்கும் கூழைக்குடிக்க இன்னும் குடிக்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது. ஆனால் பேய்களின் வயிறோ வாயினால் நிறையாத வயிறு நிறையக் குடிப்பதற்கு ஆசைகொண்டு குடித்த அந்தப் பேய் எப்படிக் குடித்தாலும் வயிறு நிறையவில்லையே என்று எண்ணி வேதனைப்படுகிறது. உடனே தங்களைப் படைத்த பிரம்மா மேல் அந்தப் பேய்க்கு தாங்க முடியாத கோபம் வருகிறது.

‘பிரம்மா தனக்கு மட்டும் நாலு வாய்களை படைத்து நல்லா நாலு வாயாலும் சாப்பிட்டுக் கொண்டு எங்களுக்கு மட்டும் ஒரே ஒரு வாயை மட்டும் படைத்து

வைத்தது பெரிய 'கொடுமை' என்று எண்ணுகிறது அந்தப்பேய்.

அப்படி ஒரு வாயைப் படைத்துத் தம்மைச் சாப்பிடவிடாமல் தடுத்த பிரம்மா பார்த்து வெட்கப்படும்படி ஒரு வாயாலேயே நிரம்பக் குடித்து வயிற்றை நிரப்புங்கள் என்று மற்றப்பேய்களுக்கும் கட்டளையிடுகிறது அந்தப் பேய். அந்தப் பேயின் பேராசையை பேய்த்தன்மையை எப்படி கூறுவது.

“தையல் சொற்கேளேல்” எனினும் ஒளவை சொற்கேளீர்!

சிறந்த தமிழறிஞராகவும் பெண்பாற் புலவராகவும் விளங்கி நீதி வழுவா நெறிமுறையிலே தமிழ் மக்கள் எஞ்ஞான்றும் வாழ்வதற்கேற்ற அறிவுரைகளையும் அகவுரைகளையும் அருளிய ஒளவை மூதாட்டி “தையல் சொற்கேளேல்” எனத் தன் “ஆத்திசூடி” யில் ஓர் எச்சரிக்கை அறிவுறுத்தலைக் கூறியிருக்கின்றார். பெண்களின் சொற்கேட்டு நடக்கக்கூடாது என இதற்குப் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.

இந்த அறிவுறுத்தலை நாம் மிகவும் கவனமாகக் கடைப்பிடிக்க நினைத்தால் ஒளவையாரின் சொற்களையும் நாம் கேட்கக்கூடாது. காரணம் அவரும் ஒரு பெண்ணாக இருப்பதே!

ஒளவையாரின் சொல்லைக் கேட்கத் தேவையில்லை யென்றால் “தையல் சொற்கேளேல்” என்ற அவருடைய

சொல்லைப் புறக்கணித்து விட்டு தையல் சொற்கேட்கலாம்.

தையல் சொற்கேட்கலாம் என்றால் ஓளவையாரின் சொல்லையும் கேட்கலாம். ஓளவையாரோ “தையல் சொற்கேளேல்” என்கின்றார்.

ஒரே சிக்கலாக அல்லவா இருக்கின்றது. இத்தகைய சிந்தனைப்போக்கை நிறுத்திவிட்டு ஓளவையாருடைய சொற்களின் சரியான கருத்தை அறிய முயல்வோம்.

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்றும் “தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை” எனவும் “கொன்றைவேந்தன்” வாயிலாகக் கூறியவர் ஓளவையார். அன்னையைத் தெய்வத்தின் நிலைக்கு உயர்த்திய அவர் அவள் பெண் என்பதால் அவளுடைய சொல்லைக் கேட்கக்கூடாது எனத்தடை விதிப்பாரா?

கணவனும் மனைவியும் மிகுந்த அன்புடன் கருத்தொருமித்து வாழ்தலே இன்பம் என்ற கருத்தில் “காதலரிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவுபட்டதே இன்பம்” எனக் கூறியவர் ஓளவையார். கருத்தொருமித்து வாழ்தல் என்னும் போது இருவரும் ஒருவராகிய பெண்ணின் கருதும் மதிக்கப்படவேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்படுகின்றதல்லவா?

தாயின் சொல்லைத் தட்டாமல் நடக்கவேண்டும் மனைவியின் சொல்லை மதித்து நடக்கவேண்டும் என்றால் “தையல் சொற்கேளேல்” என்பதை எப்படி கடைப்பிடிப்பது.

இந்தச் சிக்கலை விடுவிக்க சாதாரண வழக்கில் “தையல்” என்பது பெண்ணைக் குறித்தாலும் ஓளவையார்

அதற்குரிய விசேட பொருளிலே அச்சொல்லை உபயோகித்துள்ளார். தன்னை மிகவும் நன்றாக அலங்கரிக்கும் பெண் என்பதே “தையல்” எண்பதின் பொருள். பிற ஆடவரைத் தன்பால் ஈர்க்கும் நோக்குடன் அளவிற்கு மீறித்தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்பவள் குலமகள் அல்லள் விலைமகள்.

ஒளவையார் கூறும் “தையல்” இந்த விலை மகளே எனக் கூறலாம். “தையல்” என்பதற்கு அனுபவமற்ற இளம் பெண் என்ற கருத்தும் உண்டு.

ஒரு விலை மகளின் சொல்லையோ அனுபவமற்ற சிறு பெண்ணின் பேச்சையோ கேட்கக்கூடாது என்பது பொருத்தமாகத்தானே இருக்கிறது. இவ்விளக்கத்தை ஏற்போம்.

தேன் வந்து பாயுது காதினிலே

பாரதியாருக்கு சந்தோஷம் வந்தால் தலைகால் புரிவதில்லை. அவருக்கு சந்தோஷம் வரவேண்டும் என்றால் செந்தமிழ் நாடு என்று யாராவது சொன்னால் போதும்

“செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே இன்பத்
தேன் வந்து பாயுது காதினிலே”

செந்தமிழ் நாடு என்று யாராவது கூறிவிட்டால் பாரதியாரின் காதிலே தேன் வந்து பாய்கின்றதாம். தேன் வாயில் பாய்ந்தால் சுவையாகத்தான் இருக்கும். நாவுக்குத் தான் தேனின் சுவை தெரியும். தேன் காதிலே வந்து பாய்ந்தால் எப்படி இருக்கும். அதனால் தான் பாரதியாருக்கு தலைகால் புரிவதில்லை என்றேன்.

கவிஞர் கண்ணதாசன் தனது சினிமாப்பாடல் ஒன்றில் தலைவனை எண்ணி காத்திருந்த தலைவி தலைவன் வந்து விட்டான் என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் அடைந்த மகிழ்ச்சியை

“வந்தான் என்றதும் மங்கை முகத்தில்
செந்தேன் பாய்ந்ததம்மா”

என்று வர்ணிக்கின்றார் பாரதியாராவது தேன் வந்து காதிலே பாய்வதாகப் பாடினார். ஆனால் கண்ணதாசனோ தேன் முகத்திலே பாய்வதாகப் பாடிவிடுகிறார்.

பாரதிக்கும் கண்ணதாசனுக்கும் இந்தத் தவறுகளைச் செய்ய வழி காட்டியவர் கவிச்சக்கர வர்த்தி கம்பரேதான். நாட்டின் வளத்தைக் கூறும் கம்பன் “காதைகள் சொரிவான செவி நுகர் கனிகள்” என்று ஒருவரியை இராமாயணத்திலே பாடிவிடுகிறார்.

செவியினால் கனியின் சுவையை நுகரமுடியாது ஆனால் கம்பரோ கோசல நாட்டிலே வழங்கி வரும் காதைகள் எல்லாம் செவிநுகர் கனிகளைச் சொரிகின்றன என்றே கூறுகிறார்.

இந்த மூன்று கவிஞர்களும் இப்படிப் பாடியது ஆழ்ந்து பொருள் கொள்ளத்தக்கது. தேன் வாயிலே பாய்ந்தால் வரும் சுவை செந்தமிழ் நாடு என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் பாரதிக்கும் ஏற்படுகிறது. அதையே அவர் “தேன் வந்து பாயுது காதினிலே” என்று சுருக்கியிருக்கிறார். கம்பரும் கனியின் பயன்பாட்டை சுவையை மனதில் எண்ணி “செவிநுகர் கனிகள்” என்று சுருக்கி இருக்கிறார்.

இவர்களது பாடல்கள் பிழை என்றும் சிலர் வாதிடலாம். ஆனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட புலவர்கள் என்ற அடிப்படையில் அவர்களது தவறுகள் புதுமைகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்கன.

நகையினால் விளைந்த காவியங்கள்

நகை தான் பல பெருங்காவியங்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் இருந்திருக்கின்றது. மஹாகவி காளிதாசரின் சாகுந்தலம் என்ற காவியம் துஷ்யந்தன் என்ற மன்னன் காட்டிலே கண்டு காதலித்து மணந்து விட்டுப் பிரியும் போது கொடுத்துச் சென்ற “கணையாழி” யை சகுந்தலை தொலைத்ததால் ஏற்பட்டது.

காற் “சிலம்பை” விற்கச் சென்ற கோவலனை காவலர்கள் பிடித்து கள்வனென்னு வெட்டியதால் கண்ணகியின் கற்புக்கனல் மதுரை மூதூரைக் கரித்தது அதனால் சிலப்பதிகாரம் தோன்றியது.

இராசகுய யாகத்திற்கு வந்து துரியோதனன் பளிங்கை நீரென்றும் நீரைப் பளிங்கென்றும் எண்ணி ஏமாற அதனைப் பார்த்துத் திரௌபதி நகைத்ததால் பாரதயுத்தம் ஏற்பட்டது.

இதிகாசங்களில் மற்றொன்றான இராமாயணம் நடைபெற்றதற்குக் காரணம் நகைதான். இது என்ன நகை தெரியுமா? சூர்ப்பனகை காட்டிலே இராமனைக் கண்டு மோகித்து மூக்கறுந்ததால் தான் இராமாயண யுத்தம் ஏற்பட்டது. காவியமும் கிடைத்தது.

கண்டது கற்போம்

“கண்டதும் கற்கப் பண்டிதனாவான்” என்பது பழமொழி. ஆனால் இன்றைய சமுதாயத்தில் இது எந்தளவுக்குச் சாத்தியம் கண்ட கண்ட குப்பைகளையுங் கற்றவன் குட்டிச்சுவராகவல்லோ போகிறான்? அவன் எப்படிப் பண்டிதனாக முடியும்?

அப்படியாயின் இந்தப் பழமொழி உரைக்கும் உட்பொருள் தான் என்ன? அதைத்தான் எம் வள்ளுவர் எப்போதோ கூறிவிட்டானே!

“கற்கச் கசடறக் “கற்பவை” கற்ற
பின் நிற்க அதற்குத்தக”

என்று. ஆம் நாம் கற்கவேண்டும். கசடறக் கற்கவேண்டும். எதைக் கற்க வேண்டும்? கற்பவை கற்கவேண்டும். இதுதான் எம் பழமொழியின் உயிர் நாதமுமாம். ஒருவன் தான் கற்கத் தகுந்தது எதுவெனக் “கண்டது (கண்டு+அது) கற்கப் பண்டிதனாவான்” என்பது தான் உண்மைப் பொருளாகும். ஆதலால் நாமும் கற்பவை எதுவெனக் கண்டது (கண்டு+அது)கற்போம்

கல்கண்டு

இந்தச் சொல்லைப் பிரித்தால் இரண்டு சொற்கள் வரும் கல் + கண்டு. இந்தச் சொற்களை முன் பின்னாக மாற்றிப்போட “கண்டு + கல்” என்று வரும். கற்க வேண்டியதைக் கண்டு கற்பாயாக.

மோதிரக் கையால் ஒரு குட்டு

மனித உடலின் மிக முக்கியமான அங்கமாக மதிக்கப்படுவது தலை. மனிதனை இயக்குகின்ற “பொறி” கள் பல தலையிலேயே இருக்கின்றன. கண், காது, மூக்கு, வாய் ஆகியவை தலையுடன் மிக நெருங்கி இருக்கின்றன. தலை மிகக் கவனமாகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஓர் அங்கமாகும்.

தண்டனைகளுள் மிக இலகுவாகவும் விரைவாகவும் வழங்கக் கூடிய தண்டனை தலையிற் குட்டுதல். ஆனால் இத் தண்டனையைப் பெறுவதற்கு யாருமே விரும்புவதில்லை. தரக்குறைவான ஆபத்துக்களை விரைவில் விளைவிக்கக்கூடிய ஒரு தண்டனையாக இது கருதப்படுகின்றது. விளையாட்டிற்காகவோ வேண்டுமென்றோ யாராவது இன்னொருவருக்குக் குட்டினால் குட்டுப் பட்டவர் வலிமை குறைந்தவராக இருந்தாலுங் கூட ஆத்திரப் பட்டுத் துள்ளுவார். முறைத்துப் பார்ப்பார்.

யாருமே விரும்பாத இச்செயல் பற்றி எல்லோருக்கும் தெரிந்த பழமொழிதான் “குட்டுப் பட்டாலும் மோதிரக் கையால் குட்டுப்படவேண்டும்” என்பது.

“குட்டுப்பட்டாலும் மோதகக்கையாற் குட்டுப் படவேண்டும்” என்பதே சரியானதெனச் சிலர் கூறுகின்றனர். மோதகக்கை என்பது பிள்ளையாரின் கையைக் குறிக்கும்.

சாதாரண மனிதர் எவருக்கும் பிள்ளையார் குட்டியதாகப் புராணங்கள் கூறவில்லையே. இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் வேறு தெய்வங்களிடம் குட்டுப்படக்கூடாது என்றல்லவா ஆகும்?

ஆகவே இது பொருத்தமானதாகத் தெரிய வில்லை. “குட்டுப்போட்டாலும் மோதகக் கையான் முன் குட்டுப் போடவேண்டும்” என்பதே சரியான வடிவம். பிள்ளையாரின் முன்னால் தம் தலையிற் குட்டித் தோப்புக்கரணம் போட்டு வணங்குவது சைவ மக்களின் வழக்கம். இதை வலியுறுத்த விரும்பினால் “மோதகக் கையான் முன் குட்டுப் போடவேண்டும்” என்றாலே போதுமானது.

பிணை மானும் துணை மானும்

இந்துக்களின் திருமண வைபவம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. தாலி கட்டி ஆயிற்று. மணமகளும் மணமகளும் தண்ணீர்ப் பாத்திரம் ஒன்றில் போடப்பட்ட மோதிரத்தினை எடுப்பதாக தத்தம் வலக்கைகளைத் தண்ணீருள் வைத்து சிறிது நேரத்துக்கு எவர் கையும் வெளியே வரவில்லை. ஏதோ பெரிய பிரச்சினை அவர்களுடைய கைகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இருவரும் அந்த மோதிரத்தை எடுப்பதில் அதிதீவிர ஆர்வங்காட்டினர். இருவரும் ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர் பறிபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். திருமணமாகிய முதல் நாளிலேயே இப்படி இழுபறி

என்றால் அவர்களின் குடும்ப வாழ்க்கை எப்படி இனிதே அமையும், கணவன் - மனைவி பலப்பரீட்சை அன்றே அத்தனை பேர் மத்தியிலேயே ஒரு நல்ல சுப நேரத்திலே ஆரம்பித்து விட்டதே என்று ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டேன்.

அந்த மோதிரம் ஒன்றுக்காக கணவனும் மனைவியுமாக இல்லறம் நடத்தப்போகும் அவர்கள் பட்டபாடு பெரும்பாடாக இருந்தது. அந்த மோதிரம் அவர்களுக்குத்தான். அவர்களில் யார் எடுத்தாலும் அது அவர்களுக்குத்தானே. கணவனோடு தான் போட்டி போடக்கூடாது என்று மனைவி அந்த மோதிரத்தைக் கணவனுக்கே விட்டுக் கொடுத்திருக்கலாம். பொன் போக வேண்டியது பெண்ணுக்கே என்று கணவன் அந்த மோதிரத்தை மனைவிக்கே விட்டுக் கொடுத்திருக்கலாம். இன்னும் சிறிது சிந்தித்தால் நீரினுள் வைத்த கையை அந்த இருவருமே வெறுங்கையாக எடுத்திருந்தால் எத்தனை அழகாக இருந்திருக்கும். இருவருமே மற்றவர் எடுக்கட்டும் என்று விட்டுக் கொடுத்து வெறுங்கையை வெளியே எடுத்து அதை இருவரும் உணர்ந்து கொண்டால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். அவர்கள் வாழப்போகும் இன்பமான அன்பு வாழ்க்கையை அன்றே கண்டு ஆனந்தப் பட்டிருக்கலாம். "தான்" என்ற நிலையை அடைந்ததை எண்ணி சந்தோசப்பட்டிருக்கலாம்.

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் என்றோ ஒரு நாள் படித்து இரசித்த பாடற்காட்சி ஒன்று எனது மனதிலே நிழலாடியது. ஒரு பிணைமான் தன் துணை மானோடு

தண்ணீர்த்தாகத்தில் நீர் தேடி அங்கும் இங்கும் ஓடுகிறது. நீண்ட அலைச்சலின் பின் ஒரு சிறு பள்ளத்திற் சிறிதளவு நீர் இருப்பதைக் கண்டு விடுகிறது. நீரின் அளவோ ஒரு மானுக்கு மட்டுமேதான் போதுமானது. கலைமானோ அந்த நீரைத் தன் அன்புப்பிணை மான் அருந்தட்டு மென்று எண்ணி நீரிலே வாய் வைத்துக் குடிப்பது போல் நடத்தது. அந்த நீரின் அளவு மாறாமல் அப்படியே இருந்தது. மான்கள் இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று நிமிர்ந்து பார்த்துக் கொள்ளும் அற்புதக் காட்சியையும் அந்தத் திருமண வைபவத்தில் மோதிரம் எடுக்கும் நிகழ்ச்சியையும் நினைத்துப்பார்த்தேன். மனிதனின் செய்கை சிந்திக்கப் படவேண்டியது என்பதை உணர்ந்தேன்.

முப்பாலில் பனை

திருவள்ளூர் அருளிச்செய்த முப்பால் என்னும் திருக்குறளில் பாலுக்கொன்றாக மூவிடங்களில் பனையைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார். பெரியதுக்குப் பனையும் சிறியதுக்குத் திணையையும் திருவள்ளூர் உவமை கூறியுள்ளார். முதலில் அறத்துப்பாலில் செய்நன்றியறிதல் என்னும் அத்தியாயத்தில் பயன் தெரிந்தவர்களுக்குத் திணையளவு நன்றி செய்தால் போதும் அதனை அவர்கள் பனையளவாகப் போற்றுவர் என்பதாகும். பனை செய்யும் நன்றியுபசாரம் அளவிடற்கரியது.

“திணைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன் தெரிவார்”

பொருட்பாலில் குற்றங்கடிதல் என்னும் பகுதியில்
பழிக்கு நானுவோர் தாம் செய்யும் ஒரு சிறுகுற்றம்
தினையளவாக இருப்பினும் அதனை பனையளவாகக்
கருதிக் கவலை கொள்வர் எனப்படுகிறது.

“திணைத்துணையாங் குற்றம் வரினும் பனைத்

துணையாக்

கொள்வர் பழிநானுவார்”

காமத்துப் பாலில் புணர்ச்சி விதும்பல் என்னும்
அதிகாரத்தில் தலைவி காமம் பெரிதும் உடையவளாய்
இருப்பின் அவள் தினையளவு தானும் ஊடல்
செய்யலாகாது என்கிறார் வள்ளுவர்.

“திணைத்துணையும் ஊடாமை வேண்டும்

பனைத் துணையும்

காமம் நிறையவரின்”

உயர்ந்த உள்ளம்

உயர்ந்த இடம்

ஒரு கோயில் மாடத்தில் நிறைய புறாக்கள் வாழ்ந்து
வந்தன. அவ்வேளை கோயில் கும்பாபிஷேகம் வந்தது.
கோயிலுக்கு வெள்ளை அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

அதனால் புறாக்கள் அங்கு வாழ முடியாமல் எதிரில்
இருந்த மசூதிக்கு மாறிப் போயின. அங்கே நிம்மதியாக
வாழ்ந்து கொண்டிருந்த கொஞ்சக் காலத்தில் ரம்ழான்
வந்தது. மசூதியை சுத்தப்படுத்த ஆரம்பித்தார்கள்.

மீண்டும் ஒரு இடப்பெயர்வு! சற்று அருகில் இருந்த மாதா கோயிலுக்கு போய் வாழ ஆரம்பித்தன. அங்கே நிம்மதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது மாதா ஆலயத்துக்கும் வெள்ளை அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். இது கிறிஸ்மஸ் காலமான படியால் மறுபடி புறாக்கள் என்ன செய்வது என்று சிந்தித்தன.

அவ்வேளை சிவன் கோயில் கும்பாபிஷேகம் முடிந்து ஆரவாரங்கள் எல்லாம் ஓய்ந்திருந்தன. அதனால் திரும்பவும் சிவன் கோயிலுக்கு எல்லாப் புறாக்களும் திரும்பி போய் வாழ ஆரம்பித்தன.

திடீரென ஒருநாள் கலவரம் தோன்றி ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். அப்போது ஒரு புறாக்குஞ்சு தன் அம்மாவிடம் கேட்டது. “ஏன் ஒருத்தரை ஒருத்தர் அடித்துக் கொள்கிறார்கள்?” என்று “அவர்களுக்கு மதம் பிடித்து விட்டது” என்றது தாய்ப்புறா. நமக்கு ஏன் மதம் பிடிக்கவில்லை என்றது குஞ்சுப்புறா. “நாங்கள் கோயிலில் இருந்தாலும் பள்ளிவாசலில் இருந்தாலும் தேவாலயத்தில் இருந்தாலும் நாங்கள் புறாக்கள் தானே ஆனால் மனிதர்கள் கோயிலில் இருந்தால் இந்துக்கள், பள்ளிவாசலில் இருந்தால் முஸ்லீம்கள், தேவாலயத்தில் இருந்தால் கிறிஸ்தவர்கள் என்று ஆகிவிடுகிறார்கள்.

நாங்கள் எப்படி புறா இனமோ அதே மாதிரி அவர்களும் மனித இனம் தான். அவர்களை மதம் பிரித்து வைத்துள்ளது. அதனால் தங்களைத் தாங்களே அடிக்கிறார்கள்.

உடனே குஞ்சுப்புறா “அப்பிடியென்றால் நாங்கள் மனிதர்களை விட சிறந்தவர்கள் அல்லவா?” என்றது. “அதனால் தான் நாங்கள் உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கிறம்” என்றது தாய்ப்புறா.

புலவர்களை பாதுகாத்த புரவலர்கள் புகழ் ஏந்தி நிற்கின்றார்கள்

காவியங்களையும் நல்ல கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய பல வேறு வகை இலக்கியங்களையும் பாடிய புலவர்கள் புகழ் பெற்றார்கள். அவர்கள் தமது கவிதைகள் மூலமாக நிலைத்து நிற்கிறார்கள். புலவர்களைப் பாதுகாத்து உணவளித்து உற்சாகங் கொடுத்த புரவலர்களும், அப்புலவர்களால் புகழ் எய்தி நிற்கிறார்கள்.

பெரிய புராணத்தைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் பாடுவதற்குப் போதிய பொருள் உதவியும் ஊக்கமும் உற்சாகமும் கொடுத்தவன் அநபாய சோழன். அநபாய சோழனைப் பெரிய புராணத்தில் பல இடங்களிலே போற்றிப் புகழ்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான். பெரியபுராணம் இப்பூமியில் நிலைக்கும் வரை அநபாய சோழனின் பெயரும் நிலைக்கும் வண்ணம் தன்னை வாழவைத்த சோழனை தனது கவிதை மூலம் வாழ வைத்துள்ளார் சேக்கிழார் பெருமான்.

நளவெண்பா பாடுவதற்குப் புகழேந்திப் புலவருக்குச் சகல உதவிகளையும் சௌகர்யங்களையும் செய்து கொடுத்தவன் சந்திரன் சுவர்க்கி என்ற அரசன். அந்த

அரசனையும் தனது நளவெண்பா மூலம் என்றும் வாழும் நிலைக்கு உயர்த்தியிருக்கிறார் புகழேந்திப் புலவர்.

மகாபாரதத்தைத் தமிழில் பாடிய வில்லி புத்தூராழ்வருக்குப் பெரும் உதவி செய்தவன். வரபதி ஆட்கொண்டான் என்ற அரசன். பாரதத்தில் வரபதி ஆட்கொண்டானைப் பற்றிப் பல பாடல்களில் பாடுகிறார் வில்லிபுத்தூராழ்வார்.

வடமொழியிலே ஒப்பற்ற பெருங்காவியமான சாகுந்தலம் என்னும் நூலை இயற்றியவர் மகாகவி காளிதாசன். காளிதாசனின் கவிதைகளிலிருக்கும் ஒவ்வொரு எழுத்துக்கும் அதாவது ஒவ்வொரு அட்சரத்திற்கும் ஒவ்வொரு லட்சம் பொன் கொடுக்க முன்வந்தான் அந்நாட்டு மன்னனான போஜராஜன்

அட்சர லட்சம் பொன்

அள்ளிக் கொடுத்துக்கவி

பட்சயமாய்க் கேட்டு அன்பால்

பாராண்ட போஜராஜன்

என்று போஜராஜனைப் புகழ்கிறார் ஒரு புலவர்.

ஒரு விவசாயியான சடையப்ப வள்ளல் கம்பனை ஆதரித்து காவியஞ் செய்வதற்கு உதவி செய்தார். கம்ப இராமாயணம் பாடுவதற்கு மனத்திலே எவ்வளவு பொருள் இருந்தாலும் சடையப்ப வள்ளலின் கரத்திலே பொருள் இல்லாதிருந்தால் இடர்ப்பட்டிருப்பார். கம்பராமாயணத்தில் பல பாடல்களிலே சடையப்ப வள்ளல் பல வகையிலும் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டுள்ளார்.

புலவர்களுக்கு அவர்கள் வாழும் சொற்ப காலத்து அரசர்கள் உதவி செய்து வாழ வைத்தார்கள். ஆனால் புலவர்களோ தமது கவிதைகளில் அரசர்களின் பெயர்களையும் இடம்பெறச்செய்து பல நூற்றாண்டுகளுக்கு அரசர்களை வாழ வைத்திருக்கிறார்கள். புலவர்களுக்கு உதவிய பல புரவலர்களின் பெயர்கள் காலத்தாலள்ளுண்டு போகாமல் மலையென நிலைத்துச் சிறப்புற்றிருக்கின்றன.

கள்ளர், மறவர், அகம்படியர்

“கள்ளர், மறவர், அகம்படியர், மெள்ள மெள்ள வேளாளர் ஆயினரே” என்ற கூற்றானது எது வழக்கில் மட்டுமல்லாது தமிழ் நாட்டிலும் நிலவி வருவது பலரும் அறிந்ததே.

உண்மையில் இக்கூற்று எவரைக் குறிக்கின்றது, சிலர் ஏன் பலர் இது மூவகைச் சாதியினைக் குறிப்பதாகும். அவர்கள் நாளடைவில் வேளாளர் என்னும் சாதியினருடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டதாகவும் கருதுவர்.

உண்மை அதுவன்று. வர்ணாச்சிரம கோட்பாட்டில் மக்கள் அவர்கள் செய்யும் தொழிலைக் கொண்டே மரபு - வர்ணம் - அல்லது சாதி நிர்ணயிக்கப்பட்டதாக அறியக்கிடக்கிறது. இதே போன்று தான் மேற்கண்ட வகையினரும் அவர்கள் செய்யும் தொழிலைக் கொண்டு அழைக்கப்பட்டனர்.

அப்படியாயின் கள்ளர் எனப்படுவோர் திருட்டுத் தொழில் புரிபவர்களா என ஐயம் எழ வாய்ப்புண்டு. ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. தமிழ் நாட்டில் மூவேந்தர் காலத்திலும் சரி அதன் பின்பும் அரசர்களுக்கும் சிற்றரசர்களுக்கும் இவர்களே மூவகைத் தொழில்களை கடமைகளை செய்து வந்துள்ளனர். இங்கு கள்ளர் எனப்படுவோர் இரகசியமாக உளவறியும் கடமை புரிவோரையே குறிப்பதாகும். அதாவது அரசனின் எதிரிகள் போர் தொடுக்கும் போது கள்ளர் எனப்பட்டோர் எதிரியின் இரகசியங்களை உளவறிந்து எதிரியிடம் களவாக கண்டறிந்து அரசு படைக்கு தெரிவிப்பதே இவர்களது பணியாகும். இவர்கள் இவற்றை இரகசியமாகக் களவாகச் செய்தமையினால் இந்தப் பெயரைப் பெற்றனர்.

மறவர் என்போர் எதிரியோடு நேருக்கு நேர் நின்று போர் புரியும் வீரர்களை குறிக்கும். இன்றும் மறவர் என்ற பதம் வீரர்களைக் குறிக்கும்.

இதே போன்றே அகம்படியர் என்ற பதமும் அரசனின் அகத்தில் அரண்மனையில் கடமை புரிவோரையே குறிப்பதாகும். அதாவது அரசனின் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களும் அரசனின் தனியிடங்களுக்கும் அந்தப்புரத்திற்கும் செல்ல அனுமதி பெற்றோரும் அரசனின் பாதுகாப்பிற்கு பொறுப்பானவர்களையுமே குறிப்பதாகும்.

அரசனானவன் போர் நின்று சமாதானம் நிலவுகின்ற வேளைகளில் இவர்களின் பணி அதிகம் தேவைப்படாத

போது அவர்கள் அன்றும் இன்றும் என்றும் போற்றப்படுகின்ற உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்டு வேளாளராக மாற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

ஒளவையார் உண்ட விருந்து

ஒளவையாருக்கு வேளூர் என்ற ஊரிவே இருந்த பூதன் என்பவன் ஒருநாள் விருந்து கொடுத்தான். அந்த விருந்தைத் தன் உள் அளவும் நினைத்து கவிதையாக உருவாக்கினார் ஒளவையார். மிகவும் அழகான வெண்பாவாக வெளிவந்து பூதனின் விருந்துப்புகழ்

வரகரிசிக் சோறும் வழுது ணங்காய் வாட்டும்
முரமுரென வேபுளித்த மோரும் - திரமுடனே
புல்வேளூர்ப் பூதன் புரிந்து விருந்திட்டசோ(று)
எல்லா உலகும் பெறும்

வரகரிசிப் சோறும் கத்தரிக்காய்த் துவட்டலும் நன்றாக முரமுர எனப் புளித்த மோரும் சேர்த்துப் பசியோடு இருக்கிறார் ஒளவையார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு அழைத்துச் சென்று வேளூர் இருக்கும் பூதன் என்பவன் விருந்து கொடுத்தானாம்.

அந்தப் பூதன் கொடுத்த விருந்து இந்த உலகம் எல்லாம் சேர்ந்தால் என்ன பெறுமதியோ அந்த அளவு பெறுமதி வாய்ந்தது என்று பாடுகிறார். ஒளவையார் சாதாரண ஒரு பூதன். புலவர் ஒளவையாருக்கு ஒரே நேர விருந்து வைத்து இலக்கியத்தில் இடம்பிடித்து விட்டான்.

மிக மெல்லிய உள்ளங் கொண்ட

பாவலர்கள்

“பசுமையான நிலத்தில் தான் பயிர் வளரும். மென்மையான உள்ளத்தில் தான் கவிதை பிறக்கும்” இக்கூற்று முற்றிலும் சரியே. உண்மையான கவிஞர்கள் மெல்லுள்ளம் வாய்ந்த மேன்மக்களாகவே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். மெல்லுள்ளம் தான் மனிதாபிமானத்தின் பிறப்பிடமாக விளங்குகின்றது.

ஆங்கிலக்கவிஞர் ஷெல்லி தமது கவி வளத்தால் ஆங்கில மொழிக்கு பெருமை சேர்த்தனர். அவரது கவிதை நயத்தில் ஈடுபட்ட மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் அவர் மேற்கொண்டிருந்த பெருமதிப்பால் “ஷெல்லிதாசன்” என்ற புனைபெயரில் பல விடயங்கள் எழுதி உள்ளார். ஜீவகாருண்யம் மிக்க ஷெல்லி குளிர் தேசத்தில் பிறந்து வாழ்ந்த போதும் சைவ உணவையே உண்டு வந்தார்.

இயற்கை அழகை ரசிக்கும் ஷெல்லி காலையில் எழுந்ததும் நதிக்கரைக்குச் செல்வார். அங்கே மீனவர்கள் மீன்பிடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். கூடையில் மீன் துடிதுடித்துக் கொண்டிருப்பதை ஷெல்லியாற் சகிக்கமுடிவதில்லை. மீனின் பெறுமதியை மீனவரிடம் கொடுத்துத் துடிதுடிக்கும் மீனை நதியில் விட்டுவிடச் சொல்லுவார். அத்தனை மென்மை உள்ளது அவரது உள்ளம்.

மகாகவி சுப்பிரமணியப் பாரதியார் எல்லா மக்களும் வயிறார உண்ணவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால்

“தனியொருவனுக் குணவிலையென்ற சகத்தினை அழித்திடுவோம்” என்று பாடினார். எல்லா மனிதருக்கும் இரங்கிய அவரது மெல்லிய உள்ளம் பறவைகளுக்கும் இரங்கியது. பாரதியாரின் துணைவியார் செல்லம்மாள் சமையலுக்காக அரிசி எடுத்து வைத்து விட்டு அப்பாற் சென்றிருந்தார். அவ்வேளை பாரதியார் வீட்டுக்கு வந்த சின்னஞ்சிறு குருவிகள் சத்தமிட்டன. குருவிகள் பசியால் வாடுவதாக பாரதியார் எண்ணினார். அவரது மெல்லுள்ளம் குருவிகளின் பசியைப் போக்க விழைந்தது. சமையலுக்கு வைத்த அரிசி முழுவதையும் பறவைகளுக்குப் போட்டுவிட்டார்.

அகநானூற்றுப்புலவர் குறுங்குடி மருதன் எனும் புலவன் வண்டுக்கு இரங்குகிறார். தொழில் காரணமாகத் தன் காதல் மனையானைப் பிரிந்து செல்கிறான். தலைவன் எப்போது தொழில் முடியும் எப்போது காதல் மனையாளியிடம் திரும்பிச் செல்லலாம் என்ற ஏக்கம் தலைவனின் அடிமனதில் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. அவன் மேற் கொண்ட தொழில் வெற்றியாக முடிவுற்றது. வெற்றி மகிழ்ச்சி ஒரு புறம். காதல் மனையானைக் காணப் போகிறேன் என்ற உவகை மறுபுறம். விரைந்து செல்லக்கூடிய நெடுந்தேரிற் புறப்பட்டான் தலைவன். திரும்பிச் செல்லும் பாதையின் இருமருங்கிலும் பெருமரங்கள் பூத்துக்குலுங்குகின்றன. மரங்கள் போதாதென்று மரங்களைப் படர்ந்த கொடிகளும் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. கண்ணுக்கு அழகையும் காற்றுக்கு நறுமணத்தையும் கொடுக்கும்

மலர்கள் அத்துடன் நின்று விடுகின்றனவா? வண்டுக்குத் தேனையும் அல்லவா கொடுக்கின்றன? இதனால் மலர்களில் எல்லாம் ஆண் வண்டும் பெண் வண்டுமாகச் சோடி சேர்ந்து இருந்து தேனை உண்கின்றன. தேரின் மணி ஓசையால் வண்டுகள் தேன் உண்பதை விட்டுச் சோடிபிரிந்து கலக்கமுறுமே என்று எண்ணுகிறான் தலைவன். உடனே தேரை நிறுத்துகிறான். மணியினுடைய நாமணியுடன் அடிபட்டு ஓசை எழாதவாறு மணியின் நாவைக் கயிற்றினால் இழுத்துக் காட்டுகிறான். இப்போது மணியிற் பேரோலியும் இல்லை. வண்டுக்குத் தொல்லையும் இல்லை. இவ்வாறாக கவிஞர்கள் மீனுக்கும் பறவைக்கும் வண்டுக்கும் இரங்கும் மெல்லுள்ளம் கொண்டவர்கள்.

ஓளவையும் உவமையும்

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்ற மன்னன் போரிற் பேராற்றல் வாய்ந்தவன். கொடையிற் பெருவள்ளல்; அன்பில் மிகச்சிறந்தவன். அவனைப் பாடிப் பரிசில் பெறச் செய்கின்றார் ஓளவையார்.

அவனிடத்துப் பல சிறப்புக்கள் இருந்தன. அவற்றுள் இரண்டு சிறப்புக்களை ஓளவையார் பாராட்ட விரும்பினார் ஒன்று போர்க்களத்தில் அவன் கடுங்கோபம் உடையவனாக பகைவர் மேற்பாய்ந்து பகைவரை அஞ்சிச் சிதறி ஓட வைக்கும் வீரச்சிறப்பு மற்றது புலவர்கள், சான்றோர்கள், நண்பர்கள்,

சிறுவர்கள் ஆகியேர்ருடன் சேர்ந்து தான் அரசன் என்ற அந்தஸ்தை மறந்து அளவளாவுதற் சிறப்பு. இவ்விரண்டு சிறப்புக்களையும் அழகாக இனிதாக சிறப்பாகக் கூற ஒளவையாருக்கு உதவுவது உவமை அணி.

அரசன் ஒருவனே போர்க்களத்திற் கொடுமை யாகவும் ஊர்மக்களிடத்தும் இனிமையாகவும் நடந்து கொள்கின்றான். எனவே உவமானமாகக் கொள்வது ஒரு பொருளாக இருக்கவேண்டும். அந்தப்பொருள் ஒரு நிலையிற் கொடியதாகவும் இன்னொரு நிலையில் இனியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இங்கு ஒளவையாருக்கு யானையின் நினைவு வந்தது.

யானை மதங்கொண்ட நேரத்தில் எதிர்ப்பட்ட பொருளை எல்லாம் தூளாக்கி எதிர்ப்பட்டோரை எல்லாம் அஞ்சிச் சிதறி ஓடச் செய்கிறது.

மதம் இல்லாத தனது இயல்பான நிலையில் அது குளத்தில் குளிக்கிறது. குளத்தில் குளிக்கும் சிறுவர்கள் யானையுடன் விளையாடுகின்றனர். அதன் தந்தத்தை தண்ணீர் ஏற்றிக் கழுவுகின்றனர். அச்சிறுவர்களுடன் யானை மிகவும் அன்பாகவும் இனிமையாகவும் நடந்து கொள்கிறது. அதேபோல் நீயும் பகைவர்க்கு மதங் கொண்ட யானையாய் நின்பால் அன்புள்ள நமக்கு மதம் நீங்கிய இயல்பான குணமுடைய இனிய யானையாய் விளங்குகின்றாய் என்று யானையை உவமானமாகக் கொண்டு அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைப் பாராட்டுகிறார் ஒளவையார்.

சதுரர்

“தந்தது உன்தன்னை
கொண்டது என் தன்னை
சங்கரா ஆர்கொலோசதுரர்?”

மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகப்பாடல் ஒன்றின் முதல் வரி இது. இது என்ன சதுரர்? சதுரர் என்றால் யார்? சதுரர் என்றால் அறிவாளி, திறமைசாலி (கெட்டிக்காரர்) என்று பொருள்.

பழைய காலத்திலே பணப்பழக்கம் இல்லை. “பண்டமாற்று” முறையில் தான் தமக்குத் தேவையான பொருட்களை மக்கள் பெற்றுக்கொள்வார்கள். தன்னிடமுள்ள பொருளைக் கொடுத்து அதற்குப் பெறுமதியான தனக்குத் தேவையான பொருளைப் பெறவேண்டும். குறைந்த பெறுமதியுள்ள இரண்டு ஆடுகளைக் கொடுத்து அதிக பெறுமதியுள்ள ஒரு மாட்டை வாங்கினால் அது கெட்டித்தனம். ஒரு மாட்டைக்கொடுத்து இரண்டு ஆடுகளை வாங்கினால் அது திறமைக்குறைவு.

மாணிக்கவாசகர் கேட்கிறார். “சிவபெருமானே உன்னை எனக்குத் தந்தாய் என்னை எடுத்துக் கொண்டாய். இந்தப் பண்டமாற்றில் யாரையா சதுரர்? கெட்டிக்காரர்?” (நீயா - நானா)

இந்த திருவாசகப் பாடலை மனங்கொண்டால் “சதுரர்” என்ற சொல்லின் பொருள் மனதில் நிலை கொள்ளும்.

“நாயைக் கண்டாற் கல்லைக் காணேன் கல்லைக் கண்டால் நாயைக் காணேன்”

என்பது வழக்கிலுள்ள ஒரு முதுமொழி. சில முதுமொழிகளின் சரியான பொருளைப் பலர் தெரிந்திருப்பதில்லை என்பதற்கு இது நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாகும். சரியான பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளாததினால் அம்முதுமொழியைத் தவறான கருத்தோடு பிழையான இடங்களிலே எடுத்தாள் வாருமுளர். “நாயைக் கண்டாற் கல்லைக் காணேன் கல்லைக் கண்டால் நாயைக் காணேன்” என்ற முதுமொழி எடுத்துச் சொல்லும் உண்மைப் பொருள் என்ன? அம்முதுமொழியிற் பொதிந்து கிடக்கும் கருப்பொருள் என்ன? அம்முதுமொழி வாயிலாகக் கண்டு கொள்ளக்கூடிய சமயக் கருத்து யாது? இவ்வினாக்களுக்கு விடையாக

சிற்பிகளுள் சிறந்தவன் ஒருவன் நாய் ஒன்றைக் கருங்கல்லிலே செதுக்க நினைத்தான். இராப்பகலாக அந்த நாயின் உருவத்தையே நினைத்து நினைத்து கற்பனை செய்தான். கற்பனையிலே அந்த நாயின் அழகான இரண்டு செவிகளையும் கண்டான். வளைந்த வடிவான வாலையும் பார்த்தான். மெத்தென்ற அதன் கால்களும் கவர்ச்சியான அதன் கண்களும் சிற்பியின் சிந்தனையிற் செறிந்தன. மென்மையான மயிர்கள் நிறைந்த அந்த நாயின் உடற்கட்டு கவின் மிக்கதாக மிளிர்ந்தது. இவை யாவும் சிற்பி தன் கற்பனையிலே கண்டவை. அவ்வாறு கற்பனையிலே கண்டதை ஓர்

அழகான உயிருள்ள நாயைப் போலச் செதுக்க அந்தச் சிற்பிக்குத்திங்கள் பல ஆகுமென்பது திண்ணம். சிற்பி கருங்கல்லின் அருகே அமர்ந்தான். உளியைத் தன் கையிலே தாங்கினான். சுட்டியலாலே உளிமேற்றட்டி மெல்ல மெல்லச் செதுக்கினான். நாயின் உடலைச் செதுக்கிச் செம்மைப்படுத்தினான். கால்களைக் கடைந்து கவின் பெறச் செய்தான். செவிகளைச் செதுக்கிச் செப்பனிட்டான். வாலைச் செதுக்கி வளைத்து விட்டான். தலையைச் செப்பனிட்டுச் சீர் பெறச் செய்தான். கண்கள் இரண்டையும் கவர்ச்சி மிக்கனவாய்க் கடைந்து எடுத்தான். இவ்வாறு ஒவ்வொரு உறுப்பையும் உயிருள்ள ஒரு நாயின் உறுப்புகளை ஒப்ப உருப்பெறச் செய்ய உறக்கமின்றி இராப்பகலாய் அந்தச் சிற்பி உழைத்தான். உயிருள்ள உருவம் போல அதனைச் செதுக்கி எடுக்க எத்தனை எத்தனை மாதங்கள் கற்பனையிலே அவ் கண்ட நாய் கருங்கல்லிலே உருப்பெற்றது. அஃது உயிருள்ள நாய் போலவே சிற்பியின் கண்களுக்குக் காட்சிகொடுத்தது.

சிற்பி ஒரு கலைஞன் அல்லவா? கருங்கல்லிலே செதுக்கிய அந்த உருவம் அவன் கண்களுக்குக் கருங்கல் போலத் தோன்றவில்லை. அஃது ஓர் உயிருள்ள நாயாகவே தோன்றியது. அதன் காரணமாக உளி கொண்டு நாயின் உருவத்தைச் செதுக்கியபோது அதன் உடலில் ஒரு சிறு வடு வந்தாலும் அதனைத் தன் உடலில் உண்டான புண்ணாகக் கண்டு கவலை கொண்டான். அப்புண்ணால் ஏற்பட்ட துன்பத்தைப் பொறுக்க முடியாது வருந்தினான். கருங்கல்லான நாயின் உடலில்

உண்டான வடு சிற்பியின் உடலில் ஏற்பட்ட துன்பத்திற்கு நிகராயிற்று.

சிற்பி கலையுணர்வு உள்ளவன். கல்லிலே தான் செதுக்கிய நாயைக் கலைக்கண் கொண்டுதான் பார்த்தான். நன்றியினால் அந்த நாய் வாலைக் குழைத்து குரைத்துக் குரைத்துச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து நாவால் நக்கி நக்கித் தன் நன்றிப் பெருக்கைக் காட்டுவதாக அவன் கற்பனை செய்துகளித்தான். அந்த நாயைத் தன் ஆருயிர்த் தோழனாகவே கருதினான். எனவே தன் கைகளால் அதனை அன்போடு அணைத்து முதுகிலே தடவி ஆசையோடு பார்த்து இன்பங்கண்டான். அன்பு பாராட்டி மகிழ்ந்தான். உயிரில்லாத அவ்வுருவத்தோடு பேசவும் துணிந்தான். அந்தக் கலைஞனுடைய கண்களுக்கு அந்த உருவம் கருங்கல் போலத் தோன்ற வில்லை. உயிருள்ள ஒரு நாயைப் போலவே தோற்றமளித்தது. எனவே அக்கலைஞன் நாயைக் கண்டான் கல்லைக் கண்டிலன்.

இனி கலையுணர்வே இல்லாத ஒருவன் அந்தக் கல்லாலான உருவத்தை எப்படி நோக்கினான் என்பதைப் பார்ப்போம். அவன் ஒரு மனிதன். சாதாரணமான மனிதன். கருங்கல்லாலான அந்த நாயின் பக்கத்தே சென்றான். அந்த உருவத்தைத் தன் கைகளினாலே தடவித் தடவிப் பார்த்தான். செவிகள் இரண்டினையும் தொட்டுப் பார்த்தான். வளைந்து நின்ற வாலை வருடுகின்றான். நான்கு கால்களையும் ஒவ்வொன்றாகப் பிடித்துப் பார்த்தான். விரலினால் நாயின் கண்களைச் சுரண்டினான். அதன் தலைமேலே தன் உள்ளங்கையால்

அடித்தும் பார்த்தான். அந்த உருவம் அவனுக்கு உயிருள்ள ஒரு நாய் போலத் தோன்றவில்லை. தொட்டவிடமெல்லாம் கல்லாகவே இருந்தது. கண்ணைச் சுரண்டியபோதும் தலைமேல் தலைமேல் அடித்தபோதும் அவன் கைகளுக்கு நோ ஏற்பட்டதையே அவன் உணர்ந்தான். அவன் கண்களுக்கு அந்த உருவம் வெறுங்கல்லாகவே காணப்பட்டது. அந்தக் கருங்கல் நாய் அவனைப் பார்த்து குரைக்கவுமில்லை, வாலைக் குழைத்துத் தன் நன்றியைக் காட்டவுமில்லை. இந்த நிலையில் அந்தக் கருங்கல்லில் உயிருள்ள ஓர் உருவத்தை எப்படித்தான் அவனாற் காணமுடியும், எனவே அவன் கல்லையே கண்டான். நாயைக் கண்டிலேன்.

சிற்பியின் கண்களுக்கும் கலையற்றவன் கண்களுக்கு முள்ள வேறுபாடு தான் என்ன?

முன்னையவன் நாயைக் கண்டான். கல்லைக் கண்டிலன். பின்னையவன் கல்லைக் கண்டான் நாயைக் கண்டிலன். இதனையே “நாயைக் கண்டாற் கல்லைக் காணேன்; கல்லைக் கண்டால் நாயைக் காணேன்” என்ற முதுமொழி புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

தாடி வைத்திருந்தாரா திருவள்ளுவர்?

திருக்குறள் என்று எந்த நூலைப் பார்த்தாலும் அதன் அட்டையில் அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர் உச்சிக்குடுமியுடன் அமர்ந்திருப்பதைக் காணலாம். வேட்டியின் ஒரு தொங்கலால் மாம்பைப் போர்த்துக் கொண்டு இருப்பதையும் காணலாம்.

திருக்குறளை திருவள்ளுவர் எழுதி முடித்து அரங்கேற்றம் செய்தபோது அவருக்கு அறுபது வயதென்றோ தாடி வைத்திருந்தார் என்றோ எவ்விதமான ஆதாரங்களும் கிடையாது. திருவள்ளுவரைப் பொறுத்தமட்டில் எத்தனை வயதில் பாடினார் என்றோ எத்தனை வயதில் அரங்கேற்றினார் என்றோ எம்மால் உறுதியாகக் கூறமுடியாது. ஆயினும் வள்ளுவர் உள்ளத்தையும் எழுத்தையும் ஆராய்ந்தவர்கள் அவர் தாடி வைத்திருந்தார் என்ற கருத்தை ஒரு போதும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள்.

வள்ளுவர் தனது காலத்தில் எத்தனையோ நூல்களையும் படித்திருக்கலாம். ஆனாலும் அவர் முதன் முதலில் தன்னால் விலக்கப்பட்டதையே தன் கூற்றாக இரண்டு அடிகளில் கூறியுள்ளார். திருக்குறளில் 280வது குறள் கீழே தரப்பட்டுள்ளது. இந்தக் குறளையும் அர்த்தத்தையும் அறிந்தவர்கள் வள்ளுவர் தாடி வைத்திருந்தார் என்பதை ஒருபோதும் ஏற்க மாட்டார்கள்.

“மழித்தலும், நீட்டலும் வேண்டா உலகம்

பழித்தது ஒழித்து விடின்”

இதன் கருத்தாவது தலையை மழிக்கவும் வேண்டாம் சடையை வளர்க்கவும்

வேண்டாம். உலகம் பழிக்கும் தீய செயல்களை மட்டும் விட்டுவிடு - அதுவே உயர்ந்த அறமாகும். இனிச்சொல்லுங்கள் திருக்குறள் முகப்பில் தாடி, உச்சிக்குடுமியுடன் வள்ளுவர் அமைர்ந்திருப்பது சரிதானா?

கம்பரும் இளங்கோவும் தோல்வி அடைந்த இடங்கள்

“மையோ, மறிகடலோ - மரகதமோ மழை முகிலோ” என இராமரைப் பாடும் கம்பர் மேலும் பாடமுடியாமல் “ஐயோ இவன் வடிவம்” எனத் தொடர்ந்து பாடும் போது “ஐயோ” என்ற அடிகள் கம்பர் அடைந்த சொல்லாட்சியின் தோல்வியினையே எடுத்துக்காட்டும்

சீதையின் அழகைப் பாட வந்த கம்பர் சித்திரத்தில் எழுதவொண்ணா உருவத்தாள் என முடித்து விட்டார். உவமானம், உவமேயம் என எடுத்துக்கொண்டால் சீதையின் அழகை உவமேயம் காட்டி முடிக்க முடியாத தோல்விகம்பருடையது.

கொலைக்களத்தில் அகப்பட்ட கோவலன் தனக்கு தானே சட்டத்தரணியாக நின்று வாதாடும் ஒரு கட்டத்தை இளங்கோ இடம்பெறச் செய்யவில்லை. இது கோவலனுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வி மாத்திரம் அல்ல காப்பிய ஆசிரியர் இளங்கோவுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியுமே! காப்பியங்களில் கதை மாந்தர் தோல்வியடையலாம். காப்பிய வடிவமைப்பில் காவிய ஆசிரியன் தோல்வியடையக்கூடாது.

ஏமாங்கத நாட்டின் சிறப்பு

தென்னை மரத்திலே இருந்து பழுத்த தேங்காய் அந்தத் தேய்காய்ப்பழம் நேராகத் தரையில் விழ வேண்டியது தானே. அப்படியல்லாமல் பக்கத்திலே செழித்து வளர்ந்திருந்த கமுக மரத்தின் தலையில் விழுகின்றது. கமுக மரத்தின் உச்சியிலே தேனீக்கள் கட்டியிருந்த பூந்தேன் வதைகளைக் கீறிக் கிழித்துக் கொண்டு விழுகின்றது. இனியாவது அந்தத் தேங்காய் தரைக்கு வரலாமே- வர வில்லை கமுக மரத்தின் கீழே பக்கத்தில் வளர்ந்து நிற்கின்ற பலா மரத்திலே பழுத்துத் தொங்குகின்ற பலாப்பழத்தில் வீழ்ந்து அதனைப் பிளந்து கொண்டு விழுகின்றது. சரி இனியாவது தரையில் விழலாமே அதற்கு இன்னும் வேலையிருக்கின்றது. அந்தப் பலாமரத்தின் அடியில் மாமரம் ஒன்று காய்த்துக் கனிந்து போயிருக்கின்றது. அந்த இனிய மாம்பழங்களை அடித்துச் சிதறும் படி செய்கின்றது தேய்காய். சரி இனியாவது தரைக்கு வரலாமே வரவில்லை இன்னும் ஒரு கருமம் எஞ்சியிருக்கிறதாம் செய்வதற்கு மாமரத்தின் அடியில் வளர்ந்து செழித்துக் குலை ஈன்று நிற்கின்றது வாழைமரம் அந்த வாழைமரத்தில் இருக்கும் பழுத்த குலையில் விழுகின்றது. தேங்காய் அதனால் வாழைப்பழங்கள் கீழே சிந்துகின்றன. இப்போது தான் தேங்காய் தரைக்கு வருகின்றது. தேங்காய் கமுக மரத்தின் உச்சியில் விழுந்து தேன் தொடையைக் கீறி பலாப்பழத்தைப் பிளந்து மாங்கனியை விழுத்தி, வாழைப்பழங்களையும் சிந்தச் செய்த காட்சி அற்புமான கற்பனை தரைக்குத் தேங்காய் வரும் போது முக்கனியும் தேனும் கலந்து வந்து சேர்ந்திருக்கும். இத்தனை மரங்களும் உயர்ப்படி ஒன்றின் கீழ் ஒன்று ஒரே இடத்தில் அமைந்த சிறப்பு. நீர்வள நிலவளத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

கம்பன் காட்டும் நாகரீகம்

கம்பன் தனது இராமகாவியத்திலே சீதையின் அங்கங்கள் அனைத்தையும் அளவுக்கு அதிகமாகவே வர்ணித்திருக்கிறான். அதிலே அவனுக்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி உண்டு. இங்கே சீதையின் அழகை வர்ணிக்க ஓர் அருமையான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தும் வர்ணனைகள் எதுவுமின்றி “அவளும்” என மொட்டையாகக் கூறி விடுகிறான். ஏன் இவ்வாறு செய்தான் என ஆராய்ந்தால் தகுந்த காரணம் இருக்கின்றது அதுதான் நாம் காணும் நயத்தக்க நாகரீகம்.

குகன் மூலமாகச் சீதையின் அழகை வர்ணிக்கக் கம்பனுக்கு விருப்பமில்லை காரணம் அது கொஞ்சமும் பொருந்தாது என்பதே ஏனெனில் குகனுக்கு சீதை “கொழுந்தி” முறையானவள் அதாவது சகோதரனின் மனைவி. அத்தகைய உறவை இராமன் ஏற்படுத்தி அறிமுகஞ் செய்து விட்டான். “என்தம்பி உனக்குத் தம்பி என் மனைவி உனக்குக் கொழுந்தி நீ எனக்குச் சகோதரன்” என்னும் பொருளில் என அறிமுகஞ் செய்ததாகக் கம்பன் காட்டியிருக்கிறான். சகோதரனின் மனைவியை உற்று நோக்கி அவளது அங்கலாவண்யத்தைக் கண்டு அந்த அழகை இன்னொருத் தனுக்குச் சொல்வது நாகரீகமாகாது அது பண்பாடற்ற செயல். இது நயத்தக்க நாகரீகம் தமிழரின் தனி நாகரீகம்.

விலை: 100